

Arrest

nr. 223 317 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 15 september 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 18 september 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Sadat te zijn van etnische origine. U woonde samen met uw vrouw M.(...) J.(...)i (OV(...)) en vier kinderen in Sanglakh, in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U had uw eigen vrachtwagen met kraan waar u op zelfstandige basis werken mee uitvoerde. Op 1 april 2011 begon u met uw kraan te werken op een Amerikaanse militaire basis in Maidan Shahr als onderaannemer van een Afghaans bedrijf. U werkte er gedurende een jaar. Nadien kreeg u nog losse opdrachten op diezelfde basis van telkens enkele dagen of een week. Uw laatste opdrachten waren in 2013. Uw broer S.(...) H.(...) (OV (...)) werkte ook op de basis als schilder.

Ongeveer een maand voor uw vertrek was er een incident met een dorpeling. Uw vader wilde zijn land irrigeren, maar een buurman van een hoger gelegen veld hield het water tegen zodat het niet tot aan het veld van uw vader kon stromen. De discussie werd besproken door de dorpsouderen en de buurman moest het water doorlaten. Uit wraak vertelde deze buurman aan de Taliban dat u en uw broer voor de Amerikanen en de overheid werkten. Na een week kwamen de Taliban naar uw huis en vroegen naar u en uw broer. Ongeveer een week later kwamen de Taliban opnieuw naar u vragen. Om deze redenen heeft u uw land verlaten.

U verliet Afghanistan samen met uw vrouw, uw kinderen, uw broer S.(...) H.(...), en zijn vrouw en kinderen. U kwam een maand later aan in België op 2 november 2015. U diende uw asielaanvraag in op 3 november 2015.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw paspoort, uw taskara, de taskara van uw vrouw en twee van uw kinderen, de taskara van uw vader, een certificaat van uw werk, een medisch attest van uw vrouw, attesten van uw taal- en integratiecursussen, het boek geschreven door de leerkracht van uw kinderen over hun reisweg, en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de asielmotieven die u inroept.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u in het eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u uw land ontvluchtte omwille van uw werk. U zei dat uw dorpsgenoten u verdachten van spionage omdat u voor Amerikanen werkte (vragenlijst CGVS 1531277, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u enkel in 2011 en 2012 gedurende een jaar op de militaire basis werkte. Erna kreeg u enkel losse opdrachten waarvan de laatste in 2013 was (gehoorverslag CGVS 1531277, p.20). Dit betekent dat u daarna nog twee jaar probleemloos – hieronder zal immers blijken dat de latere problemen die u inroept niet geloofwaardig zijn- in uw land verbleven heeft. Bijgevolg kan hieruit actueel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

Daarnaast verklaarde u dat er een conflict was tussen uw vader en zijn buur over de irrigatie van het veld. Naar aanleiding van dit conflict zouden de Taliban te weten zijn gekomen dat u vroeger voor de Amerikanen zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS 1531277, p. 14). U zei dat dit conflict 25 of 30 dagen voor uw vertrek plaatsvond (gehoorverslag CGVS 1531277, p.14). Uw vrouw verklaarde echter dat deze ruzie ongeveer twee weken voor uw vertrek gebeurde (gehoorverslag CGVS 1531278, p.8). Bovendien verklaarde uw broer S.(...) H.(...) dat dit conflict al een jaar voor uw vertrek ontstond (gehoorverslag CGVS 1531668, p.20). Het kan verwacht worden dat u op zijn minst bij benadering hetzelfde tijdstip zou geven aangezien jullie het hier alle drie over dezelfde gebeurtenis hebben. Deze tegenstrijdige verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over deze gebeurtenis.

Dit irrigatieconflict was bovendien reeds besproken en beslist door de dorpsouderen (gehoorverslag CGVS 1531277, p.20). Dit soort conflicten wordt in Afghanistan gewoonlijk door de dorpsouderen opgelost. De beslissingen van een dorpsraad hebben een grote draagwijdte en worden nageleefd door de bevolking. Dat u na deze beslissing toch nog zou verraden zijn door de neef van uw vader is dus weinig aannemelijk. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover verder op de helling.

Er moet ook worden vastgesteld dat uw verklaringen over dit conflict oppervlakkig zijn. Zo zei u dat de neef van uw vader door de dorpsouderen de schuld kreeg van het conflict en u daarom verraadde (gehoorverslag CGVS 1531277, p.20), terwijl uw vrouw veel meer in detail vertelde over de dorpsraad bij

u thuis (gehoorverslag CGVS 1531278, p. 8). Uw vrouw verklaarde ook dat die neef uw vader sloeg terwijl u daarover niets vermeldde (gehoorverslag CGVS 1531278, p.8 en gehoorverslag CGVS 1531277, p.20). Dat u niet op de hoogte bent van de details van dit incident, terwijl u hier samen bent met uw vrouw en u zich daarover kan informeren, is niet aannemelijk. Uw oppervlakkige verklaringen hierover verzwakken de geloofwaardigheid nog meer.

Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het irrigatieconflict aan, en doen bijgevolg evenzeer afbreuk aan uw bewering dat de Taliban wisten dat u in het verleden voor de Amerikanen zou hebben gewerkt. Bijgevolg kan aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid evenmin geloof gehecht worden.

Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid nog verder ondermijnen. U verklaarde dat uw familie twee maal bezocht werd door de Taliban. De eerste keer dat de Taliban naar uw huis kwam was volgens u tussen 20 en 30 dagen voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS 1531277, p.13). Volgens uw vrouw kwam de Taliban ongeveer twee weken voor uw vertrek voor het eerst naar uw huis (gehoorverslag CGVS 1531278, p.8). Dit blijkt ook uit de verklaringen van uw broer (gehoorverslag CGVS 1531668, p. 18). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer.

Over het tweede Talibanbezoek beperkt u uw verklaringen tot "ze bleven maar komen" (gehoorverslag CGVS 1531277, p. 12). Uw vrouw en uw broer daarentegen spreken over één bijkomend bezoek van de Taliban (gehoorverslag CGVS 1531278, p. 8 en gehoorverslag CGVS 1531277, p.17). Uw vader zou gezegd hebben dat het deze keer "serieus" was (gehoorverslag CGVS 1531278, p. 8), in tegenstelling tot het eerste Talibanbezoek (gehoorverslag CGVS 1531277, p. 12, gehoorverslag CGVS 1531668, p.17). Dat uw familie het eerste Talibanbezoek niet ernstig zou hebben genomen, is niet aannemelijk in de context die u schetst – u en uw broer als werknemers voor de ongelovige Amerikanen. Bovendien maakt u niet duidelijk waarom uw familie het tweede Talibanbezoek dan wél ernstig zou hebben genomen. U zegt enkel dat jullie inzagen dat jullie levens in gevaar waren, zelfs al zouden jullie zich bij de Taliban melden, zoals ze eisten (gehoorverslag CGVS 1531277, p. 12). U geeft niet aan hoe het komt dat jullie het tweede Talibanbezoek wel ernstig zouden hebben genomen. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een aantal documenten neer. Uw paspoort en de taskara's van u, uw vrouw, uw kinderen en uw vader ondersteunen hoogstens uw identiteit en die van uw familie, maar deze elementen worden hier niet betwist. Wat betreft de attesten van uw taal en integratiecursussen, deze tonen dat u gemotiveerd bent om te integreren maar houden geen verband met uw asielmotieven. Ze kunnen er bijgevolg geen ander licht op werpen. Het medisch document van uw vrouw toont aan dat ze een behandeling krijgt voor diabetes, maar ook dit houdt geen verband met uw asielmotieven. Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat uw vrouw omwille van haar ras, haar nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of omwille van haar toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van haar medische problemen zou kunnen rekenen. Haar medische problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uw vrouw kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het boek dat u tijdens het gehoor toonde over de vluchtweg vanuit het standpunt van uw en andere kinderen is aangrijpend, maar verandert niets aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het appreciatiecertificaat van het kraanwerk dat u deed is gedateerd in 2012 en kan zoals eerder besproken geen actuele vrees of risico aantonen. Bovendien blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt, dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Ten slotte legde u ook een enveloppe neer. Die kan enkel aantonen dat u post ontving uit Afghanistan. Ook dat wordt hier niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is

dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het

voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u financieel welgesteld bent. Zo kon u investeren in een vrachtwagen met kraan. Bovendien heeft uw familie ook opbrengsten uit hun velden en boomgaarden (gehoorverslag CGVS 1531277, p.8, p. 20). U toonde ook aan dat u een ervaren vrachtwagen- en kraanbestuurder bent. Bovendien bent u ook een ondernemende aannemer die op zelfstandige basis klanten kon aantrekken en contracten met de overheid kon binnenhalen (gehoorverslag CGVS 1531277, p.8). Daarnaast heeft u ook een netwerk in Kabul aangezien de schoonfamilie van uw broer S. H. daar woont. Via uw broer kan u rekenen op een reëel netwerk dat u kan bijstaan bij de uitbouw van een nieuw leven voor u en uw gezin in Kabul. Wanneer u gevraagd werd of het voor u mogelijk zou zijn om in Kabul te gaan wonen, antwoordde u dat u door de problemen met de Taliban nergens in Afghanistan veilig zou zijn (gehoorverslag CGVS 1531277, p. 21). Zoals hierboven reeds besproken zijn uw problemen met de Taliban echter niet geloofwaardig. Bijgevolg vormt dit geen reden waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U haalt geen andere redenen aan waarom u zich niet in de hoofdstad zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS 1531277, p. 21).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Sadat te zijn van etnische origine. U woonde samen met uw man S.(...) H.(...) J.(...) (OV (...)) en vier kinderen in Sanglakh, in het district Jalrez in de provincie

Maidan Wardak. Uw man had zijn eigen vrachtwagen met kraan waar hij op zelfstandige basis werken mee uitvoerde. Op 1 april 2011 begon hij met zijn kraan te werken op een Amerikaanse militaire basis in Maidan Shahr als onderaannemer van een Afghaans bedrijf. Hij werkte er gedurende een jaar. Nadien kreeg hij nog losse opdrachten op diezelfde basis van telkens enkele dagen of een week. Zijn laatste opdrachten waren in 2013. Uw schoonbroer S.(...) H.(...) werkte ook op de basis als schilder.

Ongeveer een maand voor uw vertrek was er een incident met een dorpeling. Uw schoonvader wilde zijn land irrigeren, maar een buurman van een hoger gelegen veld hield het water tegen zodat het niet tot aan het veld van uw schoonvader kon stromen. De discussie werd besproken door de dorpsouderen en de buurman moest het water doorlaten. Uit wraak vertelde deze buurman aan de Taliban dat uw man en uw schoonbroer voor de Amerikanen en de overheid werkten. Na een week kwamen de Taliban naar uw huis en vroegen naar uw man en naar uw schoonbroer. Nog een week later kwamen de Taliban opnieuw naar hen vragen. Om deze redenen heeft u uw land verlaten.

U verliet Afghanistan samen met uw man, uw kinderen, uw schoonbroer S.(...) H.(...), en zijn vrouw en kinderen. U kwam een maand later aan in België op 2 november 2015. U diende uw asielaanvraag in op 3 november 2015.

U legde geen documenten neer.

B. Motivering

w verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot, S.(...) H.(...) J.(...). Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers brengen de elementen van de vluchtelingendefinitie uit het Vluchtelingenverdrag in herinnering en stellen dat zij hieraan voldoen omdat zij zich buiten hun land van herkomst bevinden en een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun asielrelaas.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker sinds zijn laatste opdracht voor de Amerikanen in 2013 geen problemen meer heeft gekend om de actualiteit van zijn vrees in vraag te stellen, bevestigt eerste verzoeker dat hij inderdaad nooit echt persoonlijke problemen heeft gekend, maar dat hij ook niet te koop liep met zijn werk, en dat het pas later was, toen hij door iemand werd verklikt door de Taliban, dat deze bij hem thuis langskwamen. Verzoekers stippen aan dat de Taliban op een willekeurige manier te werk gaat en dat zij enkel kunnen vaststellen dat plotseling enkele talibanleden in een tijdspanne van amper twee weken bij hen thuis langskwamen om naar hen te vragen.

Samen met het conflict waarin de vader van eerste verzoeker verwickeld raakte waarbij hij werd geslagen, het grondconflict waarin zijn broer betrokken raakte én de heersende veiligheidssituatie waren, zo stellen verzoekers, de aanleiding om hun land te verlaten.

Tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers over het conflict tussen de vader van eerste verzoeker en een andere dorpsbewoner, menen verzoekers dat de uiteenlopende

situeringen in de tijd te wijten kunnen zijn aan een kleine fout in de vertalingen en dat het moeilijk is om een conflict precies in de tijd te situeren. Vervolgens wijzen verzoekers erop dat in de praktijk de adviezen van de dorpsoudsten niet altijd gevolgd worden. Verzoekers achten het schandelijk dat de commissaris-generaal *“als blinden op een roze wolk (lijken) te zitten in het oog van de storm met zulke naïeve redeneringen.”*

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming en het intern vestigingsalternatief in Kabul stellen verzoekers dat het gegeven dat de schoonfamilie van verzoekers broer aldaar woont niet voldoende is om te stellen dat verzoekers daar ook maar terecht moeten kunnen. Verzoekers stellen dat niet onderzocht werd of dit praktisch mogelijk is en dat het gegeven dat zij welstellend zijn eerder een tegenindicatie is om hen naar Kabul te laten gaan omdat dit het risico op slachtofferschap van ontvoering tegen losgeld zou verhogen.

Verzoekers stellen in een vierde middelonderdeel dat de verwerende partij zeer selectief is omgesprongen met de informatie die door hen is verstrekt en dat de negatieve punten uit de gebruikte rapporten worden geminimaliseerd. Zo poneren verzoekers dat er zich dagelijks zeer veel incidenten voordoen waarbij onschuldige burgers, vrouwen en kinderen ‘per ongeluk’ slachtoffer worden.

Daarnaast menen verzoekers dat het vluchtalternatief inhoudt dat zij afkomstig zijn uit een zeer problematische regio. Hierbij wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker nog bijkomende informatie wilde toevoegen over incidenten die recentelijk plaatsvonden in zijn regio, maar dit werd niet belangrijk geacht, hetgeen volgens verzoekers blijkt geeft van een onzorgvuldigheid.

Betreffende de vervolgingsgronden uit het Vluchtelingenverdrag verwijzen verzoekers naar hun relaas. Voorts betogen verzoekers dat zij de bescherming van hun land niet kunnen inroepen en dat eerste verzoeker en zijn broer reed eerder klacht indienden bij de politie, maar dat de politie ook machteloos staat tegenover al het geweld.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de (oude) richtlijn 2004/83/EG), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers zijn van oordeel dat de commissaris-generaal niet diep ingaat op de werkelijke situatie in hun regio en zich er gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat ze geld genoeg hebben om naar Kabul te gaan om zich daar bij de schoonfamilie van de broer van eerste verzoeker te vestigen. Volgens verzoekers is dit te simplistisch.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. In een aanvullende nota van 15 februari 2019 deelt de commissaris-generaal de verwijzing mee naar de volgende documenten: *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, een uittreksel uit het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017, de *“COI Focus Afghanistan Security situation in Kabul City van 24 april 2018”*, een uittreksel uit het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport *“EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 83-84, 98-110) (Aanvullende nota CGVS).

2.2.2. De raadvrouw van verzoekers legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin kritiek wordt geleverd op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul. Zij vult haar nota aan met een reeks internetartikels van de tweede helft van 2018 en begin 2019 over veiligheidsincidenten in Kabul (Aanvullende Nota Verzoekers, bijlagen 1-8).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste

aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat de vrees van eerste verzoeker omwille van zijn tewerkstelling op een militaire basis in de jaren 2011-2013 niet langer actueel is.

Betreffende het conflict tussen zijn vader en diens buur over de irrigatie van het veld, wordt in de beslissingen gesteld dat de verklaringen over de situatie in de tijd tussen verzoekers uiteen lopen, waardoor deze gebeurtenis ongeloofwaardig wordt geacht. Bovendien wordt door de commissaris-generaal gewezen op de oplossing voor het conflict die door de dorpsouderen werd aangereikt en bleken de verklaringen van eerste verzoeker over dit conflict eerder oppervlakkig, terwijl zijn echtgenote meer details kon verschaffen. Door de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoeker over het irrigatieconflict, kan evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat de Taliban door toedoen van dit conflict op de hoogte zouden zijn geraakt van het feit dat hij in het verleden voor de Amerikanen had gewerkt. De commissaris-generaal stelde eveneens vast dat verzoekers uiteenlopende verklaringen aflegden over de bezoeken van de Taliban aan hun woning.

Omwille van deze redenen stelt de commissaris-generaal dat de vervolgingsfeiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas heeft aangebracht, zo vervolgt de commissaris-generaal, betreffen enerzijds elementen die niet worden betwist en hebben anderzijds betrekking op de integratie van verzoekers en de medische behandeling van tweede verzoekster. Het boek over de vlucht van de kinderen verandert volgens de commissaris-generaal niets aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Specifiek betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissingen gewezen op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt van oordeel te zijn dat verzoekers in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken. Hierbij wijst de commissaris-generaal op de bereikbaarheid via de luchthaven en op de aard van het geweld in Kabul om te besluiten dat er actueel voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* leidt de commissaris-generaal af dat van verzoekers, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in Kabul vestigen, gelet op hun financiële welgesteldheid, de professionele ervaring van eerste verzoeker en diens netwerk in Kabul via de schoonfamilie van zijn broer.

2.5.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de (oude) richtlijn 2004/83/EG. Verzoekers verzuimen aan te duiden welke bepalingen van deze richtlijn zij geschonden achten en gaan eraan voorbij dat deze richtlijn reeds *"met ingang van 21 december 2013"* werd ingetrokken (artikel 40 van de richtlijn 2011/95/EU).

2.5.3. Beide door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker voor zijn leven vreest omwille van zijn werk omdat hij als kraanbediende werkte en voor ‘ISAF’ heeft gewerkt, waarbij hij beweerde dat zijn eigen familie hem zou hebben verklikt bij de Taliban (AD eerste verzoeker, stuk 9, Vragenlijst CGVS, 5 december 2015, vraag 5). Tweede verzoekster verklaarde uitdrukkelijk zelf geen problemen te hebben gekend in Afghanistan (AD tweede verzoekster, stuk 9, Vragenlijst CGVS, 5 december 2015, vraag 5).

Verzoekers situeren het incident en de problemen met de Taliban ongeveer één maand voor hun vertrek uit Afghanistan (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 13; AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 9). Dit vertrek dateert van één maand voor hun aankomst in België op 2 november 2015 (AD eerste verzoeker, stuk 10, Verklaring DVZ, 5 december 2015, reisroute).

Eerste verzoeker bevestigde evenwel dat hij sinds 2013 niet meer gewerkt had op de basis (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 20) en dat hij nooit problemen had gekend, maar dat de problemen met de Taliban begonnen waren na voormeld incident in het dorp (*ibid.*).

2.5.8. De commissaris-generaal ging geenszins onzorgvuldig te werk door, op basis van de aangeleverde informatie, te besluiten dat het weinig geloofwaardig is dat de Taliban eerste verzoeker in 2015 plots zouden viseren omwille van zijn eerdere tewerkstelling op een Amerikaanse basis naar aanleiding van een conflict over de irrigatie van landbouwgronden van zijn vader (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 20). Verzoekers betwisten nergens in hun middel dat de tewerkstelling van eerste verzoeker in de basis een einde nam in 2013. Eerste verzoeker gaf zelf te kennen dat hij nooit eerder problemen had gekend omdat niemand wist waar hij werkte en dit geheim hield (*ibid.*, p. 15).

2.5.9. Uit de vluchtelingendefinitie blijkt dat de vrees voor vervolging ‘gegrond’ dient te zijn en dus niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In hun eerste middel bevestigen verzoekers het gebrek aan actueel karakter van hun vrees aangezien de tewerkstelling van eerste verzoeker reeds een einde nam in 2013. Verzoekers wijzen wel op het onvoorspelbare karakter van de werkwijze van de Taliban, maar zij blijven in gebreke om toe te lichten hoe de zoon van de oom van zijn vader plots op de hoogte was geraakt van het feit dat hij jaren eerder in de basis zou hebben gewerkt indien eerste verzoeker deze informatie werkelijk steeds geheim had gehouden, zoals hij beweert. Bijgevolg kan bezwaarlijk aannemelijk worden geacht dat verzoekers thans nog een vrees dienen te koesteren omwille van de tewerkstelling van eerste verzoeker.

2.5.10. In hun middel koppelen verzoekers de bedreigingen door de Taliban aan het conflict over de irrigatie van de gronden en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij zij stellen dat deze elementen samen de reden vormden om hun land te verlaten. De Raad stipt evenwel aan dat het belangrijk is dat de onderscheiden problemen die door verzoekers werden geschetst, aannemelijk kunnen worden geacht alvorens de vrees op basis van het geheel van elementen kan worden beoordeeld. Verzoekers kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat de beperkte verschillen aangaande de situering in de tijd van het incident in het dorp te wijten kunnen zijn aan weinig accurate vertalingen van hun verklaringen. Nochtans brengen verzoekers niets in tegen de vaststelling dat de schoonbroer van eerste verzoeker het incident een jaar eerder situeert (AD eerste verzoeker, stuk 13, Landeninformatie,

Gehoorverslag J. S. H., 4 juli 2017, p. 20). De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op basis van de uiteenlopende verklaringen over het moment waarop een specifiek incident plaatsvond te besluiten dat aan dit incident geen geloof kan worden gehecht. Bovendien blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker dat de dorpsouderen reeds waren tussengekomen in het irrigatieconflict (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 20), waardoor het weinig aannemelijk is dat de verantwoordelijke dorpsbewoner verzoekers naderhand nog zou verraden. Eerste verzoeker beweert dat in de praktijk de adviezen van de dorpsouderen niet altijd gevolgd worden, zonder zijn stelling met objectieve informatie te staven. Uit de landeninformatie die door de commissaris-generaal wordt aangeleverd, blijkt daarentegen dat informele oplossingen (bijvoorbeeld via de dorpsouderen) in Afghanistan door de bevolking veel meer worden gewaardeerd dan officiële justitiële geschillenbeslechting (AD eerste verzoeker, stuk 13, Landeninformatie, *"A decade and a half of rebuilding Afghanistan's Justice System"*, p. 13-14). Bijgevolg mist verzoekers' verwijt, dat de commissaris-generaal *"als blinden op een roze wolk (lijkt) te zitten in het oog van de storm met zulke naïeve redeneringen"*, feitelijke grondslag.

2.5.11. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft *"ernstige schade"* als volgt:

"§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers' voorgehouden problemen omwille van de tewerkstelling van eerste verzoeker, komen zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zij kunnen zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is het betoog in verzoekers' middel over de onmogelijkheid om een beroep te doen op de politie in Afghanistan met het oog op bescherming voor hun problemen weinig dienstig.

2.5.13. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen overwogen dat er in Afghanistan een groot aantal regio's van herkomst bestaan waar asielzoekers de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet toegekend krijgen *"indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat"*. In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat er in hoofde van verzoekers geen behoefte bestaat aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van hen redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land verblijven (artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet). Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

2.5.14. In haar aanvullende nota wijst de verwerende partij erop *"dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is"*. Voorts blijkt dat de stad onder overheidscontrole staat. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul wordt gesteld dat het geweld in Kabul slachtoffers eist, maar dat *"(...) ook andere objectieve elementen meegenomen (dienen) te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten."*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 a 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de

onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet." Verzoekers leveren geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij omwille van 'persoonlijke omstandigheden' een verhoogd risico zouden lopen in het kader van het in Kabul aanwezige willekeurige geweld.

2.5.15. Betreffende het redelijk karakter van het voorgestelde interne vestigingsalternatief wordt in de bestreden beslissingen aangehaald dat het *"UNHCR aanvaardt (...) (dat) getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften"*. Er wordt op basis van de verklaringen van verzoekers gesteld dat hun familie financieel welstellend is omdat eerste verzoeker kon investeren in een truck met een kraan (AD eerste verzoeker, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 8) en dat de familie gronden bezat waarop appels, tomaten en tarwe verbouwd werden (*Ibid.*). Eerste verzoeker verklaarde zelf dat ze *"een goed leven"* hadden, *"beter dan de rest van de dorpelingen"* (*Ibid.*, p. 20). Aangezien eerste verzoeker een aannemersactiviteit heeft ontplooid met zijn werktuig, mag worden verondersteld dat verzoekers in staat zijn in hun levensbehoeften te voorzien. Het UNHCR stelde vast dat het voor kerngezinnen mogelijk moet zijn om zich zelfs zonder netwerk in een stedelijke context te hervestigen, terwijl uit de verklaringen van tweede verzoekster kan worden opgemaakt dat een aantal van haar verwanten in Kabul verblijven (AD tweede verzoekster, stuk 10, Verklaring DVZ, 5 december 2015, persoonsgegevens). Tevens blijkt uit de verklaringen van de echtgenote van de broer van eerste verzoeker dat zij een tijd in Kabul heeft gewoond en dat haar familie in Kabul verblijft (AD eerste verzoeker, stuk 13, Landeninformatie, Gehoorverslag J. R., 4 juli 2017, p. 20). Uit de verklaringen van verzoeker bleek dat hij geen praktische obstakels zag toen werd gepeild naar een vestigingsalternatief in Kabul, maar dat hij enkel verwees naar de ongeloofwaardig geachte problemen met de Taliban (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 21), waardoor dit niet kan worden aanvaard als een geldig motief om het vestigingsalternatief als onredelijk te beschouwen.

2.5.16. Verzoekers achten de verwijzing naar de schoonfamilie van de broer van eerste verzoeker onvoldoende om te besluiten dat zij daar terecht kunnen en beklagen zich erover dat niet werd onderzocht of het praktisch mogelijk is om naar Kabul te gaan. Daarnaast roepen zij plots een risico in om slachtoffer te worden van ontvoering tegen losgeld.

Verzoekers beperken zich tot deze loutere affirmaties en beweringen, zonder evenwel de overwegingen uit de bestreden beslissingen, op basis waarvan de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten dat een vestigingsalternatief in Kabul-stad voor verzoekers redelijk kan worden geacht, *in concreto* te weerleggen. Verzoekers tonen niet aan dat het praktisch onmogelijk zou zijn om naar Kabul te gaan, terwijl de commissaris-generaal had geconcludeerd dat Kabul via zijn internationale luchthaven relatief eenvoudig bereikbaar is. Aangezien eerste verzoeker verklaarde dat hij *"niet zo rijk maar ook niet arm"*

(AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 20) was, kan niet worden geconcludeerd dat de relatieve welstand van verzoekers dermate opvallend is dat zij een doelwit zouden vormen voor een ontvoering tegen losgeld. Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij poneren dat de commissaris-generaal selectief zou omspringen met de beschikbare landeninformatie, noch waar zij stellen dat de beoordeling van de commissaris-generaal te simplistisch zou zijn.

2.5.17. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsvrouw van verzoekers een aanvullende nota neer waarin zij kritiek levert op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul. Hierbij voegt zij 8 internetartikels toe over het aantal slachtoffers en aanslagen in Kabul en omgeving tussen oktober 2018 en januari 2019 (Aanvullende nota verzoekers, bijlagen 1-8). Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijken verzoekers een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Samen met de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal merkt de Raad op dat verzoekers ter terechtzitting geen bijkomende uitleg of context verstrekken bij de neergelegde stukken en dat de informatie over het aantal slachtoffers in Afghanistan en de berichtgeving over aanslagen in Kabul niet worden tegengesproken door de beschikbare landeninformatie. In alle bronnen die in het administratief dossier zijn opgenomen, wordt immers erkend dat *“er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen”*, maar dat er *“geen gewag gemaakt (kan) worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”*. Er dient te worden besloten dat de informatie die middels de aanvullende nota wordt neergelegd niet noopt tot een andere beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kabul.

2.5.19. Verzoekers hebben geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN